

kun om, hvorvidt der allerede nu, tiltrods for Folkethingets gjentagne Modstand, skal paabegyndes et Skib til en Beføstning af over 5,000,000 Kr., skjøndt det ingenlunde kan siges at være afsjort, at Helgolandstypen er den mest hensigtsførende for vore Farvande.

Kunne vi altsaa af de ovenførte Grunde ikke erkjende, at der i de af Folkethinget for de tre nævnte Punkters Bedkommende fasholdte Forslag er Noget, som kunde vanskeliggjøre Vedtagelsen af en regelmæssig Finantslov, saa kunne vi paa den anden Side, naar vi tage Hensyn til den Naade, hvorpaa Regjeringen har søgt at tvinge sine Fordringer igjennem, ikke indse, hvorledes Thinget nu, og navnlig efterat Befolkningen gennem tvende Opløsninger har givet det sin Tilslutning, skulde kunne opgive sin Modstand imod disse, uden samtidig at give Afkald paa den Indflydelse paa Finantslovens Tilblivelse, der grundlovmæssig tilkommer det, og som det er dets forfatningsmæssige Pligt at hævde. Thi medens Landstinget, fordi det ikke kan fremtvinge Bevillinger paa et eller andet Punkt, Intet opgiver af sin Ret, vilde dette utvivlsomt være Tilfældet for vort Bedkommende, om vi ikke havde vor Ret til at negte Bevillinger.

Vi maa derfor bestemt fraraade Thinget at frafalde sin Modstand imod de ovenfor omtalte tre Fordringer og stille nedenfor hertil sigtende Forslag.

Spad de andre Forandringer angaar, der, som ovenfor bemærket, ere foregaaede ved Finantslovforslaget under dets Behandling i Landstinget, kunne vi fatte os i stor Korthed, da den endelige Forkastelse af det her gjentagne Gange negtede Forslag om Forgøelse af den til Ministeriets Raadighed staaende Sum af de saakaldte Stiftsmidler ikke synes at skulle give Anledning til nogen Uenighed, og da en Indrømmelse fra dette Things Side, som gif ud paa en Optagelse af de paa Finantslovforslaget for 1881—82 tiltraadte extraordinære militære Bevillinger, efter hvad der foreligger, ikke synes at ville blive modtagen fra anden Side uden i Forbindelse med Indrømmelse af de Spørgsmaal, som Folkethinget ikke kan give efter paa uden Ymngelse.

Vi skulle derfor for disse Punkters Bedkommende anbefale Thinget at vende tilbage til den Affattelse, det ved 3die Behandling har givet Finantslovforslaget.

Mindretallet (Maberg, Dinesen, Scharling og Thomsen) har alt flere Gange tidligere havt Velilighed til at fremsætte sine Anskuelser angaaende Realiteten af de 3 Punkter paa Finantslovforslaget, med Hensyn til hvilke det ikke ifjor lykkedes at faae tilveiebragt ensartede Afstemninger i Rigsdagens to Thing, og som nu atter iaar fremtræde som Disfenspunkter mellem disse. Da Mindretallet derfor i alt Væsentligt kan henholde sig til disse sine tidligere Udtalelser, skal det her indskrænke sig til nogle enkelte Bemærkninger angaaende de nævnte Spørgsmaal.

Naar Forslag om Dyrtidstillæg i 1879 ikke blev gjenoptaget paa Finantslovforslaget for 1880—81, har det efter vor Formening væsentligt været begrundet ved den Forudsætning, at Lønningslovene i det paagjældende Aar vilde blive underkastede en endelig Revision, ved hvilken der vilde blive taget Hensyn til, at den forbigaaende Fordyrelse af Livsforbrøndenhederne, der i tidligere Aar havde begrundet et „Dyrtids“ tillæg, for mange af disse Bedkommende havde antaget en saa vedvarende Karakter, at en almindelig Lønningsforbedring allerede af denne Grund maatte synes naturlig. Forventningen om Lønningslovenes Revision gif imidlertid ikke dengang, ligesaa lidt som senere, i Opfyldelse. Priserne paa de fleste Livsforbrøndenheder ere derimod vedblevne at være ligesaa høie som i de Aar, da Dyrtidstillæg blev givet, Noget, som ogsaa synes erkjendt fra alle Sider derved, at det i 1875 samtidig med Dyrtidstillæget til Embedsmænd vedtagne Lønningsstillæg til Underforporaler og Menige med flere senere uforandret er blevet bevilget. Vi maa derfor i og for sig betragte det som den retfærdigste Fyldestgjørelse af Villighedskravet mod Statens Embedsmænd, at alle de, til hvem der i tidligere Aar har været bevilget Dyrtidstillæg, atter for næste Aar beholde det helt og ubeskåret. Den af Landstinget vedtagne Endring i Finantslovforslaget sigter hertil. Det af Flertallet nedenfor fremsatte Endringsforslag gaar derimod ikke alene ud paa at indskrænke Antallet af dem, der overhovedet skulle oppebære Dyrtidstillæg, men endog paa at formindste Størrelsen af det Dyrtidstillæg, der foreslaas bevilget de lavest Lønnede.